

Rechtvaardigheid voor kinderen met een beperking: het verkennen van de risico's van ondersteunde communicatie en het bevorderen van kennis.

Auteurs Gal Friedman-Hauser en Ma'ayan Jacobson

International Journal on Child Maltreatment: Research, Policy and Practice

Geaccepteerd: 2 augustus 2024

Samenvatting

Het Verdrag van de Verenigde Naties, inzake de rechten van personen met een beperking, stelt dat personen met een beperking recht hebben op effectieve en gelijke toegang tot het recht. Dit is van groot belang voor kinderen met een beperking die non-verbaal zijn (niet spreken) en die minder serieus genomen worden vanwege hun beperking.

Deze kinderen ervaren vaak grote uitdagingen bij het afleggen van getuigenissen voor de rechtbank en lopen tegelijkertijd een groter risico op mishandeling, wat het cruciale belang van hun getuigenissen in juridische procedures onderstreept.

Er zijn methoden voor ondersteunde communicatie (OC) ontwikkeld, om personen met een beperking te ondersteunen bij het uiten van zichzelf. Dit artikel onderzoekt de toepassing van OC voor kinderen met een beperking en evalueert zowel de voordelen als de beperkingen van deze methoden.

Het artikel pleit vóór het gebruik van empirisch onderbouwde OC-benaderingen en waarschuwt voor methoden die geen empirische onderbouwing hebben of in diskrediet zijn gebracht.

Er wordt met name aandacht besteed aan Gefaciliteerde Communicatie (GC), een communicatie-instrument dat empirisch is ontkracht en dat geassocieerd wordt met aanzienlijke risico's.

Ondanks dat wordt die methode nog steeds gebruikt.

Het artikel besluit met aanbevelingen voor het bevorderen van OC, waarbij het belang wordt benadrukt van het implementeren en promoten van uitsluitend evidence-based OC-methoden.

Inleiding

Mensen met een beperking hebben recht op gelijke toegang tot het recht, en om dit recht binnen de context van de rechtbank te realiseren, moeten zij de nodige bijstand krijgen (VN 2006).

Kinderen met een beperking staan voor een unieke uitdaging vanwege hun dubbele identiteit. Ze zijn zowel 'personen met een beperking' als 'kinderen' – beiden gemarginaliseerde groepen in de samenleving. Deze combinatie kan een bijzonder onderdrukkende ervaring creëren, waardoor het voor hen moeilijker wordt om een eerlijke behandeling binnen het rechtssysteem te krijgen.

Onderzoekers stellen dat kinderen als groep vaak te maken krijgen met onrecht in getuigenissen en vaak minder geloofwaardigheid krijgen dan gerechtvaardigd is. Bovendien worden personen met een beperking die proberen hun ervaringen te uiten, vaak geconfronteerd met maatschappelijke percepties die hen onbetrouwbaar achten.

Deze belemmerde toegang tot het recht is vooral duidelijk bij kinderen met een beperking die slachtoffer zijn geworden van mishandeling. Onderzoek toont aan dat deze kinderen moeilijkheden ondervinden bij het afleggen van getuigenissen voor de rechtbank, een barrière in de rechtszaak die vaak over het hoofd wordt gezien. Tegelijkertijd zijn privé-delicten zoals kindermishandeling vaak afhankelijk van de getuigenissen van deze kinderen voor vervolging, waardoor het gewicht van hun getuigenissen nog groter is.

Deze kinderen zijn kwetsbaarder voor langdurig en ernstig misbruik dan hun leeftijdsgenoten zonder beperking.

De verhoogde risico's en uitdagingen waarmee kinderen met een beperking (die misbruik hebben meegemaakt) worden geconfronteerd onderstrepen de noodzaak om hen ondersteuning te bieden om gelijke toegang tot het recht te waarborgen.

Het lijkt er echter op dat rechtssystemen vaak de specifieke behoeften en kwetsbaarheid van kinderen met een beperking over het hoofd zien, en dat belemmert het onderzoek naar en de vervolging van deze zaken.

Onderzoek toont aan dat dergelijke gerechtelijke dwalingen vaak voortkomen uit communicatiebarrières die effectieve interacties tussen professionals binnen het rechtshandhavingssysteem en kinderen met een beperking beperken. Sommigen van de kinderen ondervinden aanzienlijke problemen bij verbale expressie. Dit duidt erop dat kinderen met een

beperking soms niet de nodige ondersteuning krijgen om hun gelijke toegang tot het recht te waarborgen.

In de afgelopen jaren zijn er verschillende instrumenten ontwikkeld om communicatiebarrières voor mensen met een beperking aan te pakken. Deze hulpmiddelen, gezamenlijk bekend als ondersteunde communicatie (OC), zijn gedeeltelijk geïntegreerd in het strafrechtstelsel. Communicatie met behulp van OC wordt in de vakliteratuur beschreven als een verscheidenheid aan hulpmiddelen en methoden, zoals typen, wijzen naar symbolen en het monitoren van oogbewegingen, die mensen met een beperking helpen om te communiceren zonder de noodzaak om te spreken, en zo hun beperking te verlichten (American Speech-Language-Hearing Association, 2024).

De literatuur heeft het gebruik van OC bij diverse personen en contexten onderzocht, waarbij veel van deze hulpmiddelen veelbelovend zijn.

De auteurs van dit artikel hebben echter het gebruik van onbewezen methoden van OC opgemerkt, met name de benadering van Gefaciliteerde Communicatie (GC), waardoor de ethiek en wetenschappelijke integriteit van de huidige praktijken met betrekking tot het gebruik van OC-instrumenten in twijfel wordt getrokken.

Dit artikel evalueert de voor- en nadelen van OC-instrumenten en hun correcte implementatie, waarbij GC als casestudy wordt belicht. Hoewel sommigen pleiten voor GC als een levensvatbare alternatieve communicatiemethode, weerlegt empirisch onderzoek consequent de betrouwbaarheid en effectiviteit ervan. Waarbij elke keer de aandacht wordt gevestigd op de problemen met de facilitering.

Het voortdurende gebruik van GC roept kritische vragen op over de vraag of de gemarginaliseerde status van kinderen met een beperking ertoe heeft geleid dat professionals de striktheid die nodig is om rechtvaardigheid te waarborgen, in gevaar hebben gebracht.

Verder stelt dit commentaar dat, hoewel sommige OC-vormen kunnen zorgen dat mensen met een beperking toegang hebben tot hun rechten, het blijven gebruiken van empirisch ontcrachte benaderingen zoals GC onverantwoord en potentieel schadelijk is.

Ondersteunde communicatie (OC)

Het belang van het gebruik van verschillende OC-benaderingen voor mensen met een beperking is goed gedocumenteerd. Studies naar het gebruik van deze methoden, die zijn getest op personen met diverse beperkingen en taalvaardigheden, en van verschillende leeftijden (waaronder kinderen en adolescenten), tonen aan dat ze effectief zijn in het bevorderen van begrip en in het verbeteren van het expressie-vermogen van degenen die ze gebruiken. Sommige vormen van OC zijn dan ook beproefd en effectief bevonden om mensen met een beperking in de rechtbank te ondersteunen, waardoor ze hun recht op een eerlijk en gelijk proces kunnen uitoefenen.

Deze methoden hebben mensen met een beperking specifiek geholpen om expressiever te zijn bij het afleggen van getuigenissen en daardoor de kwaliteit van de getuigenissen verbeterd. Landen zoals Engeland, Wales, Schotland, Noord-Ierland en Zuid-Afrika hebben OC al goedgekeurd voor gebruik in rechtszaken, omdat ze het belang ervan erkennen voor het verbeteren van communicatie op basis van individuele behoeften).

Een Amerikaanse rechtbank oordeelde: *"Alleen omdat een procedure ongebruikelijk is, betekent dit niet dat deze niet in een rechtszaal mag plaatsvinden. De rechtbanken moeten er tegenwoordig alles aan doen om hun deur open te stellen voor iedereen die via hen wil komen"*.

Bovendien kunnen onverenigbare ondervragingstechnieken hoge stressniveaus veroorzaken bij respondenten, wat hun vermogen om de betreffende gebeurtenissen nauwkeurig en waarheidsgetrouw te herinneren of te beschrijven, kan beïnvloeden. Daarom kan het gebruik van OC, die is aangepast aan de behoeften van het individu, de respondent niet alleen helpen door hun stress te verminderen, maar ook door de kwaliteit van hun getuigenis te verbeteren.

Er zijn verschillende veelbelovende OC-benaderingen, waaronder oogbesturing en eyetracking, mechanische en touchscreen-borden, ademhalingssignalen en een hersen-computerinterface, elk met zijn eigen functies en voordelen.

Oogbesturing en eyetracking-technologieën monitoren bijvoorbeeld oogbewegingen om de kijkrichting te bepalen, waardoor gebruikers met alleen hun ogen kunnen interacteren met

elementen op het scherm en de cursor op het scherm kunnen besturen door middel van de kijkduur, knipperen, of klikken op externe knoppen.

De hersen-computerinterface helpt gebruikers daarentegen om externe apparaten te bedienen met behulp van hersensignalen, waardoor fysieke bewegingen niet meer nodig zijn.

Ondanks de belofte en de gevarieerde mogelijkheden van OC-systemen worden ze echter momenteel onderbenut door mensen met complexe communicatiebehoeften vanwege verschillende barrières. Deze barrières omvatten omgevingsfactoren zoals de houding en ondersteuning van professionals, familieleden en de maatschappij; persoonlijke factoren zoals de houding, sociaaleconomische status en cultuur van de gebruiker; en lichaamsfuncties zoals cognitie en beweging.

Daarnaast zijn er aanzienlijke uitdagingen bij het aanbieden en gebruiken van lowtech en niet-ondersteunde OC-systemen, wat bijdraagt aan hun ontoereikend gebruik.

Bovendien hebben sommige OC-methoden een lage communicatiesnelheid, zijn ze onbetrouwbaar, vereisen ze technische of familiale ondersteuning, hebben ze beperkte stem- en taalopties en kunnen ze schaarse middelen hebben voor dienstverlening.

Ook vereisen sommige OC-technologieën een hoge mate van competentie met minimale ondersteuning, waardoor ze moeilijk te gebruiken zijn. Het ontwerp van OC-systemen richt zich vaak op transactionele communicatie in plaats van op sociale interacties en persoonlijke verhalen, wat de mogelijkheid van gebruikers om uitgebreide gesprekken te voeren beperkt.

Tevens belemmeren de statische aard van symboolcommunicatiesystemen en de complexiteit van de programmering hun effectiviteit.

Om het potentieel van OC-technologie te ontsluiten, is een paradigma-verschuiving nodig naar ontwerpen die de cognitieve belasting minimaliseren en zich aanpassen aan de fysieke en verbale behoeften van gebruikers. Diepgaand onderzoek en gebruikersgericht ontwerp zijn ook essentieel voor de ontwikkeling van effectieve AAC-technologieën die daadwerkelijk voldoen aan de behoeften van gebruikers.

De implementatie en promotie van OC-methoden beperkt blijven tot methoden die empirisch onderbouwd zijn. Helaas zijn sommige tools die speciaal voor OC zijn ontwikkeld, in het algemeen gebruikt zonder empirische onderbouwing, wat een gevaar vormt voor de gebruikers en kinderen met een beperking belemmert in de toegang tot hun recht. Een voorbeeld van zo'n tool is Gefaciliteerde Communicatie. In het volgende deel worden de gevaren besproken van het onderschrijven van niet-empirisch onderbouwde vormen van OC in juridische contexten voor kinderen met een beperking, met behulp van OC als casestudy.

Gefaciliteerde Communicatie

De procedure van GC wordt gepresenteerd als een soort OC-tool, ontworpen om mensen met een beperking te helpen zich uit te drukken. Bij deze communicatiemethode wordt van de persoon met een beperking verwacht dat hij/zij naar specifieke letters, afbeeldingen of objecten op een communicatiebord wijst om zijn/haar boodschappen over te brengen, met de hulp van een aangewezen 'facilitator' die de arm of hand van de persoon fysiek ondersteunt terwijl hij/zij dit doet. GC is ontwikkeld in de jaren 70 in Australië en is gebaseerd op de premisse dat ondanks het uiterlijk en de cognitieve tests van mensen met een beperking, deze personen doorgaans een relatief standaardniveau van intelligentie hebben, maar dat ze hulp nodig hebben om zich uit te drukken, die hulp kan GC dan naar verluidt bieden. Deze methode heeft aanhangers en voorstanders en wordt nog steeds gepromoot en gebruikt tot op de dag van vandaag.

Empirisch onderzoek heeft echter consequent de gebrekkige betrouwbaarheid en effectiviteit van GC aangetoond, wat aanzienlijke problemen met de implementatie ervan aan het licht brengt.

Ten eerste is er een gebrek aan bewijs dat aantoonde dat de boodschappen die via GC worden gecommuniceerd worden gecreëerd door de persoon met een beperking. Tegelijkertijd hebben meerdere studies aangetoond dat de facilitator bij het gebruik van GC de overgebrachte boodschappen systematisch beïnvloedt.

Studies hebben bijvoorbeeld aangetoond dat wanneer de persoon met een beperking en de begeleider aan verschillende stimuli worden blootgesteld, de gecommuniceerde boodschappen die door de GC worden geproduceerd een afspiegeling zijn van de stimuli die aan de begeleider worden getoond. Bovendien, in deze studies, wanneer de begeleider vragen kreeg waarop hij/zij de antwoorden niet wist, toonde de gecommuniceerde boodschap hetzelfde gebrek aan kennis.

Dergelijke tests zijn uitgevoerd met behulp van audio- en visuele stimuli, die beide

vergelijkbare resultaten lieten zien. Ook is geconstateerd dat het gebruik van subtiele aanraking en visuele signalen door de begeleiders de geproduceerde boodschappen kan beïnvloeden. Dit betekent dat er over het algemeen een gebrek aan bewijs is dat de gecommuniceerde boodschap afkomstig is van personen met een beperking, en in plaats daarvan bewijs is dat de communicatie afkomstig is van de facilitator. Dit probleem is met name van belang voor kinderen met een beperking, die al te maken hebben met dubbele marginalisering. Onderzoek wijst uit dat GC deze personen verder het zwijgen kan opleggen door hun stem te vervangen door die van de facilitators, waardoor hun marginalisering wordt verergerd.

Bovendien bleek uit een recente systematische review over GC, die materiaal onderzocht dat tussen 2014 en 2018 werd gepubliceerd, dat 14 van de 15 commentaren die over het onderwerp werden gepubliceerd, kritisch waren, en dat er in deze periode geen empirische studies waren die het auteurschap van de met GC gecreëerde boodschappen testten.

Bovendien blijkt dat er aanzienlijke peer-reviewed literatuur bestaat in de wetenschap en het strafrechtssysteem die waarschuwt tegen het gebruik van GC en dat er weinig bewijs is om deze methode te ondersteunen.

Het meeste bewijs ter ondersteuning van deze methode anekdotisch of gebaseerd op meningen, en studies die beweren empirische ondersteuning voor GC te bieden, zijn zwaar bekritiseerd door andere onderzoekers.

Zo hebben sommige studies die GC ondersteunen niet gegarandeerd dat de begeleider geen voorafgaande toegang had tot de materialen die in het experiment zouden worden opgenomen. In andere gevallen werd er geen voorafgaande test uitgevoerd om te onderzoeken of de persoon met een beperking niet in staat was om schriftelijke communicatie te produceren zonder de hulp van een gespreksleider.

Desondanks wordt GC, ondanks al het herhaalde bewijs dat GC als betrouwbare vorm van communicatie ontkent, nog steeds gebruikt en ondersteund in veel settings, waaronder academische en professionele instellingen, publicaties, media en andere essentiële platforms. Zo zond het Israëliëse staatstelevisienetwerk Kan in 2021 verschillende video's uit die schijnbaar het gebruik van GC voor mensen met een beperking, zoals autisme of andere neurologische aandoeningen, promootten. Het promoten van GC in de media als een haalbare methode van OC kan onverantwoordelijk en schadelijk zijn.

Onderzoek heeft aangetoond dat veel mensen verkeerd zijn geïnformeerd over het gebrek aan wetenschappelijke onderbouwing voor GC of zijn bereid om dat feit over het hoofd te zien, wat twee afzonderlijke zorgen oproept over het gebruik van GC. Bij het testen van de kennis van een kleine steekproef studenten communicatiestoornissen en logopedie over de effectiviteit van GC, ontdekte de onderzoeker dat 100% van de bachelorstudenten en 83% van de masterstudenten in het onderzoek geloofde dat GC door onderzoek werd ondersteund.

Dit roept een uitdagende vraag op: waarom blijven sommige gezinnen GC steunen, ondanks het gebrek aan empirisch bewijs? Sommigen worden gedreven door een sterke wens om met hun dierbaren te communiceren en vinden hoop in de waargenomen verbinding. Anderen geloven misschien in de authenticiteit van de communicatie die ze waarnemen en beschouwen empirisch bewijs als onnodig.

Het is belangrijk om te erkennen dat voorstanders van FC vaak goede bedoelingen hebben. Het begrijpen van de redenen achter deze steun is cruciaal voor toekomstig onderzoek. Deze verkenning zou kunnen verduidelijken waarom FC blijft bestaan en een dialoog tussen voorstanders en onderzoekers kunnen faciliteren, wat mogelijk leidt tot verbeteringen in het veld. Desalniettemin mogen de risico's van GC, ondanks enkele goedbedoelde motieven achter het gebruik, niet worden genegeerd. Een van de meest verontrustende zorgen die aan het licht is gekomen, is de mogelijkheid dat GC wordt gebruikt in situaties waarin valse beschuldigingen van kindermishandeling kunnen ontstaan. Zo beschuldigde Betsy Wheaton, een 16-jarig meisje met autisme, in 1992 via GC haar vader en broer ervan haar seksueel te hebben misbruikt. Later bleek echter uit onderzoek dat het Betsy's facilitator was die deze beschuldigingen van seksueel misbruik had gecommuniceerd.

Er werd gesuggereerd dat dit mogelijk het gevolg was van het feit dat de facilitator het 'redderseffect' had, wat betekent dat ze zo graag wilde helpen dat ze zich niet realiseerde dat ze de boodschap zelf creëerde. In een ander voorbeeld werd Julian

Wendrow in 2007 via GC valselijk beschuldigd van seksueel misbruik van zijn tienerdochter, en

werd Julians vrouw, Thal, valselijk beschuldigd ervan getuige te zijn geweest zonder in te grijpen. In het online artikel "It's Time to Stop Exposing People to the Dangers of Facilitated Communication" worden de punten tegen GC samengevat in vijf hoofdthema's.

- Ten eerste stelt men dat GC geen geldige communicatiemethode is; het creëert een illusie van communicatie en ontkent daarmee het recht van mensen met een beperking op autonomie en vrijheid van mening en meningsuiting, wat in strijd is met de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van de Verenigde Naties (1948).
- Ten tweede kan GC het natuurlijke karakter van de persoon met een beperking verhullen.
- Ten derde riskeert deze methode schade toe te brengen aan de persoon met een beperking, diens familie en anderen door valse beschuldigingen van seksueel misbruik en andere misdrijven te faciliteren. De International Society for Augmentative and Alternative Communication (2014) en andere gerenommeerde instanties (bijv. de American Academy of Child & Adolescent Psychiatry, 1993) veroordelen de goedkeuring van GC en benadrukken het gevaarlijke gebruik ervan in beschuldigingen van misbruik.
- Vervolgens merkten onderzoekers op dat de GC-facilitators ook schade kunnen ondervinden door deze methode en juridische gevolgen kunnen ondervinden als ze worden ontdekt als degenen die deze beschuldigingen verspreiden. Ter ondersteuning hiervan heeft voormalig facilitator Janyce Boynton, uit de zaak van het eerder genoemde 16-jarige meisje Betsy Wheaton, een artikel gepubliceerd waarin ze het gebruik van GC sinds dat incident bepleit, en uitlegt hoe haar ervaring met GC verwoestende gevolgen voor haar leven had.
- Het laatste argument in het online artikel is dat gezinnen die GC gebruiken, tijd en geld misbruiken, die in plaats daarvan gereserveerd zouden kunnen worden voor geldige en bewezen ondersteuningsmethoden. In dit verband kan ook worden gesteld dat GC onterecht een vals gevoel van hoop creëert bij gezinnen van mensen met een beperking.

Over het algemeen benadrukken veel studies de problemen met GC en het voortdurende gebruik ervan, wat illustreert hoe de wens voor universele toegankelijkheid binnen het rechtssysteem de kwaliteit en betrouwbaarheid van instrumenten in gevaar kan brengen, wat ironisch genoeg de toegang tot recht belemmert.

Dergelijke omissies kunnen ervoor zorgen dat gemarginaliseerde groepen, zoals mishandelde kinderen met een beperking, geen passende bijstand in de rechtbank krijgen. Het gebruik van niet-empirisch gevalideerde instrumenten zoals GC kan kinderen hun handelingsvrijheid ontnemen en een vals gevoel van gehoord worden creëren onder professionals.

Kinderen met communicatieproblemen kunnen moeite hebben met het uiten van bezwaren wanneer er geen recht wordt gedaan. Daarom is het cruciaal dat professionals de nauwkeurigheid van de instrumenten die ze gebruiken, garanderen.

Dit onderstreept de noodzaak van empirische validatie om te verifiëren of deze instrumenten de stem van kinderen met een beperking getrouw weergeven. Een rigoureuze en nauwgezette onderzoeksproces is essentieel in het streven naar rechtvaardigheid en mag niet lichtvaardig worden opgevat.

Conclusie

De methodologie van OC heeft veelbelovende resultaten opgeleverd voor het verbeteren van de communicatie voor kinderen met een beperking, die vaak geen gelijke toegang hebben tot het rechtssysteem, zoals benadrukt in de literatuur over kindermishandeling. Deze instrumenten bevorderen begrip en verbeteren expressieve vaardigheden, en de toepassing ervan in juridische contexten heeft kinderen in staat gesteld hun rechten effectiever uit te oefenen, wat een eerlijke en gelijke behandeling in de rechtbank garandeert. Het is echter cruciaal om de huidige beperkingen binnen OC, waarvan er verschillende zijn, aan te pakken. Een van de grootste zorgen is de goedkeuring van niet-empirisch onderbouwde OC-instrumenten, zoals Gefaciliteerde Communicatie. De GC-benadering is uitgebreid bekritiseerd omdat er geen wetenschappelijke onderbouwing is en er substantieel bewijs is tegen de effectiviteit ervan, met zorgen over de mogelijke negatieve impact op alle betrokken partijen; toch wordt de aanpak nog steeds gebruikt en gepromoot.

Dit commentaar laat zien hoe het gebruik van methoden die niet wetenschappelijk valide zijn, niet alleen het recht op toegang tot recht niet verbetert, maar zelfs schadelijk kan zijn voor kinderen. In plaats daarvan beveelt het aan om te focussen op het gebruik van empirisch ondersteunde OC-methoden en verder onderzoek te doen naar bestaande OC-instrumenten om hun nauwkeurigheid en effectiviteit te testen.

Het is belangrijk om de toegang tot recht voor kinderen met een beperking te verbeteren met empirisch gevalideerde instrumenten om ervoor te zorgen dat dit recht daadwerkelijk wordt gerealiseerd en niet slechts schijnbaar is.

Promise and future directions of augmentative and alternative communication (AAC) approaches	Warning against using non-empirically backed AAC methods <i>Case study: Facilitated communication (FC)</i>
<p>Why is AAC a promising approach?</p> <ul style="list-style-type: none"> • Studies have shown support for using various AAC methods on people of different ages, language skills, and disabilities. • AAC can promote the understanding and expressive abilities of people with disabilities. • AAC is important for the pursuit of access to justice and equal legal process for people with disabilities. • AAC may help individuals feel less stressed and more supported in the court process. <p>The current state of AAC</p> <p>AAC is often underutilized and sometimes abandoned by individuals with disabilities due to the different barriers these tools often pose. However, AAC has shown potential in its use to help individuals with disabilities communicate.</p> <p>Recommendations</p> <ul style="list-style-type: none"> • Continue research efforts to improve AAC tools and attend to their limitations. • Advance the integration of scientifically validated AAC methods into legal processes when appropriate. • Provide education about the risks of using disproven AAC methods. • Halt the use and promotion of AAC methods that lack scientific backing, including FC. 	<p>Issues and limitations of FC</p> <ul style="list-style-type: none"> • A lack of evidence finding that the messages created are by the person with disabilities. • Evidence suggests that the communication is influenced by the 'facilitator.' • Peer-reviewed studies advise against using FC. • Limited empirical support; mostly anecdotal and heavily faulted or criticized. • Individuals may be misinformed about FC's limitations, willing to overlook these, or influenced by media sources that endorse it. <p>Dangerous potential consequences of using invalid and unsupported forms of AAC like FC</p> <ul style="list-style-type: none"> • Denies the rights of individuals with disabilities to autonomy, self-determination, and freedom of expression. • Hides the natural character of the person with disabilities. • An inefficient use of time and money for families of people with disabilities. • Instills a false sense of hope in families of people with disabilities. • May be used in creating false claims of child maltreatment. • May reflect badly upon the field of AAC altogether, hindering the progress of this field and the use of other potentially effective methods of AAC.

Aanbevelingen

Op basis van bovenstaande overwegingen presenteren wij de volgende aanbevelingen met betrekking tot de toekomst van OC:

- Ten eerste zouden rechtssystemen moeten stoppen met de implementatie en promotie van niet-ondersteunde vormen van OC, zoals Gefaciliteerde Communicatie. In plaats daarvan zouden OC-instrumenten en -strategieën waarvan de effectiviteit wetenschappelijk is bewezen, verder moeten worden ontwikkeld en geïntegreerd.
- Daarnaast moet er meer aandacht zijn voor bewustwording en educatie over de gevaren van het gebruik van onbewezen OC-methoden.
- Ten slotte is doorlopend onderzoek nodig om het begrip van de communicatiebehoefte en -strategieën van kinderen met een beperking te vergroten. Dergelijke studies moeten grondig en wetenschappelijk zijn, en interventies moeten onder andere gebaseerd zijn op de bevindingen van de studies.
- We raden ook aan dat wetenschappers en onderzoekers uit andere relevante vakgebieden, met name de advocatuur, toekomstig onderzoek uitvoeren en commentaar leveren op de juridische aspecten van hoe OC correct kan worden geïmplementeerd in de rechtbank en hoe kinderen met een beperking kunnen worden ondersteund bij alternatieve communicatiemethoden. Er moet bijvoorbeeld worden overwogen of een rechtbank de plicht heeft (en in welke mate) om ervoor te zorgen dat een OC-instrument voldoende wordt geïmplementeerd.

Door deze aanbevelingen over te nemen en het belang van evidence-based praktijken te erkennen, kan de maatschappij er beter voor zorgen dat kinderen met een beperking gelijke kansen hebben op communicatie, toegang tot recht en bescherming van hun rechten.

Belangenverstrengeling:

Gegevensdeling is niet van toepassing op deze studie, aangezien er geen nieuwe gegevens zijn gegenereerd of geanalyseerd, en de auteurs verklaren geen tegenstrijdige belangen te hebben.